

kun under ganske særlige Forhold at tilstede unge Mennesker, som ingen Forsørgerpligter har, Adgang til Understøttelse“. Jeg er ganske enig i disse Udtalelser. Naar det ærede Medlem Hr. Dahlggaard forleden Dag saa skarpt protesterede imod mine Udtalelser, vil jeg gerne spørge det ærede Medlem, om han kan slutte sig til disse Udtalelser i Bemærkningerne, eller om han er enig med sin Partifælle i Landstinget, Redaktør Fog-Petersen, naar denne i en Udtalelse om de unge skriver: „Vi er derfor Modstandere af Arbejdsløshedsunderstøttelse til de unge“. Det ærede Medlem sagde noget andet ved Forhandlingerne her i Forgaars — jeg har ikke Citatet ved Haanden, men han tog meget skarpt Afstand fra en saadan Tanke og erklærede, at det var en daarlig Handling at tage Understøttelsen fra de unge. Maa jeg spørge det ærede Medlem, om han er enig med mig om Rigtigheden af de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget, eller om det ærede Medlem er enig med Redaktør Fog-Petersen, der overhovedet slet ingen Understøttelse vil have til de unge, eller om endelig det ærede Medlem ønsker at gaa videre, end Lovforslaget bestemmer, og ønsker fastsat, at de unge til enhver Tid skal have Understøttelse. Det forekommer mig, det var rart at faa at vide, hvorledes det ærede Medlems Stilling er til denne Bestemmelse i Lovforslaget.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, som gennemgaaende talte saa sagligt og grundigt om Lovforslaget, var inde paa en hel Række Bestemmelser i Lovforslaget. Jeg skal kun henholde mig til en enkelt af hans Udtalelser, nemlig angaaende Bestemmelsen i § 17, Stykke 4, der gaar ud paa, at Retten til Understøttelse bortfalder, saa snart et Medlem ikke i de forud for Arbejdsløshedens Indtræden gaaende 2 Aar har haft Arbejde i mindst 10 Maaneder. Det ærede Medlem udtalte, hvad der glæder mig, at han i og for sig var enig i, at et Medlem, der ikke havde haft Arbejde i 10 Maaneder i Løbet af 2 Aar, i Virkeligheden ikke burde have nogen Understøttelse. Og det er jo rigtigt; thi den Slags Arbejdere, der ikke har haft Arbejde i mindst 10 Maaneder i Løbet af 2 Aar, vil som Regel ikke være virkelige Arbejdere og vil som Regel have nogen Skyld i, at de ikke har været i Arbejde. Men saa sagde det ærede Medlem, at Bestemmelsen kan netop medvirke til, at de ikke gaar i Arbejde, som Følge af at de, hvis de gaar i Arbejde en kortere Tid, ingen Understøttelse faar. Det er muligt, at det ærede Medlem efter den Ordlyd, Bestemmelsen har, kan have Ret heri, og

jeg skal være villig til, hvis vi kommer sammen i Udvalg, at medvirke til, at Bestemmelsen virkelig kommer til at dække det, som er ment med den, og det, som maa være Meningen, nemlig at de Folk, som den største Del af Aarene intet Arbejde har, heller ikke har Ret til at faa Understøttelse.

Brændpunkterne i Debatten om dette store Lovforslag har været Spørgsmaalet om Mindstebetalingen og Spørgsmaalet om Betalingen ved Nødhjælpsarbejder. Det er ogsaa efter min Mening de to afgørende Punkter i Lovforslaget. Jeg sagde straks i min første Tale, at vi fra vor Side var villige til at forhandle om, hvad der skulde forstaas ved Mindstebetaling og ved normalt Arbejde, og den højtærede Minister sagde det samme i Gaar. Men Retningslinien i Lovforslaget: at en Arbejder ikke maa have Ret til at nægte at overtage et Arbejde, hvis han ikke derfor faar den samme Betaling, som han har faaet for et tidligere Arbejde, maa fastholdes. Om Ordene er vi villige til at forhandle for at finde det bedst mulige Udtryk for det, vi fra vor Side paa dette Punkt finder rigtigt.

Det ærede Medlem Hr. Stauning sagde forleden Dag, at han forstod ikke, hvorfor jeg her fra Talerstolen fremsatte Tallene for, hvad dygtige Haandværkere havde haft i Aarsindtægt i 1920. Jeg skal sige, hvorfor jeg fremsatte dem — jeg troede egentlig, det var ganske klart. Det var for at pege paa, at forskellige Haandværkere, takket være de høje Arbejds lønninger, vi har haft, var naaet op til en Standard saa høj, at en enkelt havde tjent over 11 500 Kr. om Aaret, og at vi fra vor Side mente, at ved en Arbejdsløshedslov maatte man ikke tilstræbe eller medvirke til, at en saadan Standard kunde bevares. Og det er ikke uden Grund, vi understreger dette; for naar man ser, at Arbejdsløshedskassernes Repræsentanter i Arbejdsløshedsnævnet i de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, ganske tydeligt udtaler, at Opgaven for Arbejdsløshedskasserne maa være under Arbejdsløshedskriser at opretholde ikke blot Livet, men ogsaa Levestandarden for Arbejderne, forekommer det mig, at saa har man fra den Side sat Sagen i allerhøjeste Grad paa Spidsen.

Lad os se lidt nærmere paa det. Det er ganske klart, at Meningen ikke er, at man kan opretholde en saa høj Standard ved Hjælp af Arbejdsløshedsunderstøttelsen. Det lader sig overhovedet ikke gøre, allermindst ved de Understøttelser, der er foreslaaet i Lovforslaget, men heller ikke ved dem, der har